

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การประสบความสำเร็จเป็นสิ่งที่มีมนุษย์เราทุกคนนั้นต่างปรารถนาให้เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของชีวิต ความสำเร็จย่อมมิได้หมายเพียงการมีสติปัญญาความรู้และวัตถุปัจจัยในชีวิตที่พอดีเท่านั้น หากแต่ยังเกี่ยวเนื่องกับแรงจูงใจจากความคาดหวังต่อการประสบความสำเร็จในชีวิตของตัวบุคคลอีกด้วย สมิต อาชวินิกกุล(1) กล่าวว่า มนุษย์เริ่มจะทำการสำเร็จเมื่อเขาเริ่มที่จะเชื่อมั่นในกำลังใจของตนเองที่จะก้าวไปข้างหน้าแม้จะมีอุปสรรคเพียงใดก็ตาม ซึ่งกระแสความเปลี่ยนแปลงจากมวลพลังทางจิตใจมาสู่เนื้อแท้ที่เข้มแข็งในกายเป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มนุษย์เราพร้อมที่จะนำพาจิตวิญญาณของการเป็นนักสู้ชีวิตไปยังจุดมุ่งหมายที่เป็นภาพแห่งความสำเร็จตามที่ตนเคยคิดหวังไว้ให้ได้

ระวี ภาวิไล(2) ได้แสดงทรรศนะเพิ่มเติมว่า ผู้ที่ได้ดีมีความสำเร็จในชีวิต ล้วนแต่รู้จักคิดและปฏิบัติอย่างถูกต้องโดยเฉพาะในเรื่องหน้าที่การงาน ทั้งนี้เพราะชีวิตกับงานเป็นของคู่กัน เมื่อคนเราทำงานสำเร็จก็มีความสุข ซึ่งเป็นผลมาจากความสามารถของตนเองอย่างแท้จริง ดังนั้นเราต้องการอะไรในชีวิต จึงต้องตอบคำถามให้กับตัวเองให้ได้โดยการคิดนึกและฝันถึงสิ่งที่เราใฝ่ฝันแล้วผลักดันด้วยความสามารถและเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัด ความสำเร็จจะเกิดขึ้นกับผู้ที่ระลึกเสมอว่าเราเกิดมาเพื่อหน้าที่และการทำงาน พร้อมทั้งมีทัศนคติแห่งความสำเร็จอย่างแรงกล้า เป็นผู้ที่มีมองชีวิตอย่างมีเป้าหมาย พร้อมทั้งจะเผชิญกับอุปสรรคและสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยจิตใจที่มั่นคง มุ่งตรงสู่เป้าหมายที่เราต้องการที่เราใฝ่ฝัน แล้วเพียรพยายามเพื่อไปให้ถึง (3)

สัตวแพทย์ก็นับว่าเป็นหนึ่งในทรัพยากรบุคคลของสังคมที่ได้รับการยกย่อง ส่งเสริม จากความรู้ความสามารถและศักยภาพที่สัตวแพทย์ได้รับการศึกษา และฝึกฝนจนเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีหน้าที่ในการบำบัดรักษาโรคเช่นเดียวกับแพทย์ทั่วไป แต่สัตวแพทย์จะเป็นแพทย์ที่ทำการช่วยเหลือเยียวยาที่เน้นในด้านการเจ็บป่วยของสัตว์ ซึ่งพื้นฐานสำคัญของผู้ที่จะมาประกอบอาชีพสัตวแพทย์ จำเป็นต้องมีจิตใจเมตตา มีความรักและความเอื้ออาทรต่อสัตว์ทั้งในด้านของการพัฒนาสุขภาพและการบำบัดรักษาโรคแล้วยังต้องเป็นบุคคลที่มีจิตใจเข้มแข็ง กล้าที่จะเผชิญกับอุปสรรคและปัญหาของสัตว์ และปัญหาที่ข้องเกี่ยวต่อสุขอนามัยจากอาหารที่มนุษย์ใช้บริโภคและสัตว์เลี้ยงของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งความจำเป็นต่อการแก้ไขและป้องกันปัญหาต่าง ๆ จึงทำให้สัตวแพทย์เองต้อง

ค้นหาความรู้ในวิทยาการแขนงใหม่ ๆ เพื่อที่จะได้นำองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ปฏิบัติในวงการวิชาชีพทางสัตวแพทย์

หนึ่งในวิชาชีพที่ขึ้นชื่อว่ามีความเสี่ยงต่อการได้รับอันตรายที่มาจากสัตว์ก็คือ “สัตวแพทย์” อันตรายโดยตรงนั้นคือสัณฐานวิทยาความร้ายของสัตว์ในแต่ละชนิดที่แสดงออกมา ซึ่งหากขาดการระมัดระวังที่ดีแล้วก็อาจเป็นภัยที่ย้อนความอันตรายกลับมาสู่สัตวแพทย์เองได้ ในทางอ้อมนั้นคือภาวะการเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคหรือพาหะที่เป็นตัวแพร่กระจายความเจ็บป่วย ซึ่งอาจเกิดขึ้นกับสัตวแพทย์ได้ทุกเมื่อ นายแพทย์ชุมศักดิ์ พุกษาพงษ์(4) ได้ยกตัวอย่างถึงสภาวะอันตรายที่มาจากสัตว์ประเภทวัว ซึ่งเคยทำให้เราล้ากับโรควัวบ้า (Bovine Spongiform Encephalopathy) จนหลายคนเลิกรับประทานเนื้อวัว ต่อมาก็พบว่ามิใช่หวัดหมู (Swine Flu) และไข้หวัดนก (Avian Flu) ทำให้เกิดความลำบากใจว่า วัว หมู เนื้อ ไก่ สัตว์ปีกนั้นอาจหมดซึ่งความปลอดภัย จากความอันตรายได้สร้างความตื่นตระหนก ความหวาดกลัวให้กับประชาชน และยังส่งผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจอีกด้วย สัตวแพทย์จึงต้องรับบทบาททั้งทางเชิงรุกและเชิงรับ ในการเฝ้าระวังการแพร่ระบาดของโรคที่อาจมาจากการติดต่อของสัตว์สู่คน และทำการรักษาในสัตว์ที่มีโอกาสเสี่ยงและสามารถพัฒนาความเจ็บป่วยของตนไปเป็นโรคที่มีความอันตรายและสามารถข้ามสายพันธุ์ไปสู่คนได้อีกด้วย

โรคที่ทำให้คนตายได้ประมาณ 1,400 โรคนั้น ร้อยละ 61 เป็นโรคที่คนติดมาจากสัตว์ (5) สัตว์แปลก ๆ หลายชนิดอาจชักนำโรคข้ามพันธุ์ไปสู่มนุษย์ได้ อย่างเช่นโรคไข้หวัดมรณะ “ซาร์ส” (Severe Acute Respiratory Syndrome : SARS) ที่เกิดจากการติดเชื้อไวรัสสายพันธุ์ใหม่ผ่านทางลมหายใจที่คาดเดากันว่าจะมาจากการบริโภคเนื้อชะมดที่หาซื้อได้ไม่ยากจากตลาดสดในจีนตอนใต้ รวมไปถึงค้างคาว งู แบคทีเรียเป็นๆ ที่ใส่กรงแยกไว้รอคอยลูกค้าที่ชอบของแปลกมาซื้อบริโภค(6) สิ่งเหล่านี้เป็นภาระงานที่สัตวแพทย์จะต้องให้ความรู้ความเข้าใจกับในกลุ่มที่รักและเลี้ยงสัตว์ และในกลุ่มที่นิยมบริโภคสัตว์แปลก จะเห็นได้ว่างานของสัตวแพทย์ต้องปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับทั้งมนุษย์และสัตว์ ดังนั้นสัตวแพทย์จึงต้องทำหน้าที่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ ทำให้ต้องมีการตื่นตัวอยู่เสมอ ต้องมีความรู้ ความสามารถที่หลากหลาย และ ต้องใช้ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคเป็นอย่างมาก เพื่อสร้างสรรคงานบริการที่มีคุณภาพ สามารถทำงานได้บรรลุเป้าหมายและประสบความสำเร็จในวิชาชีพ (7)

พรรณจิตต์ นิลกำแหง(8) กล่าวถึงชีวิตการทำงานของสัตวแพทย์ว่า สัตวแพทย์มักต้องพบกับสัตว์ป่วยฉุกเฉิน ที่มาพร้อมกับความคาดหวังว่าสัตวแพทย์ต้องสามารถแก้ปัญหาได้แน่นอน ดังนั้นสัตวแพทย์เอง ต้องมีทักษะทางมนุษยสัมพันธ์หรือจิตวิทยาในการอธิบายสภาพความเจ็บป่วย แสดงความเข้าใจ และ เห็นอกเห็นใจต่อสถานการณ์ของเจ้าของสัตว์ที่กำลังอยู่ในภาวะวิกฤติ ซึ่งมิอาจรู้ได้ว่าอนาคตของชีวิตสัตว์ป่วยนั้น ๆ จะรอดพ้นขีดอันตรายหรือไม่

จากการประชุมของคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจกลุ่มประเมินบทบาทงานของสัตวแพทย์มีผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นว่า ในสถานการณ์ปัจจุบันทั้งสัตวแพทย์และบัณฑิตสัตวแพทย์นั้นยังคงมองข้ามในความสำคัญของการประชาสัมพันธ์วิชาชีพของตนให้เป็นที่เข้าใจแก่ประชาชนและสังคม (9) นั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการตระหนักต่อคุณค่าแห่งวิชาชีพสัตวแพทย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากเป็นสำนึกของนิสิตนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จไปเป็นบัณฑิตสัตวแพทย์ หรือกำลังก้าวไปสู่การเป็นสัตวแพทย์อย่างสมบูรณ์พร้อมแล้ว ก็ย่อมเป็นที่น่าจับตามองในเรื่องของความคาดหวังต่อบทบาทหน้าที่แห่งวิชาชีพสัตวแพทย์ของนิสิตนักศึกษาในกลุ่มนี้ ซึ่งรูปแบบและคุณลักษณะของความคาดหวังนี้เองอาจเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นได้ถึงความมุ่งมั่นและความพยายามที่จะผลักดันตนเองไปสู่เป้าหมายสูงสุดของการทำงาน

ในบทบาทที่ท้าทายและหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อสรรพชีวิต นิสิตนักศึกษาผู้เตรียมเป็นสัตวแพทย์จึงจำเป็นต้องทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจ ต้องมีจุดยืนอยู่บนจริยธรรมวิชาชีพของตน และมีจิตใจที่บ่งบอกถึงความเมตตา กรุณา มีความรัก ความเอื้ออาทรต่อสัตว์ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้ร่วมงาน หรือเจ้าของไข้สัตว์ก็ตาม และด้วยเส้นทางแห่งการดำเนินวิชาชีพมิได้ถูกกำหนดตายตัวไว้ด้วยปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเพียงปัจจัยเดียว ดังนั้นอุปสรรคและปัญหามากมายที่มีมาท้าทายต่อบุคคล ย่อมอาจเกิดขึ้นได้ในการประกอบวิชาชีพ ซึ่งการจัดการกับอุปสรรคและปัญหาที่ต้องเผชิญนั้นอาจต้องอาศัยหลักปัจจัยในหลาย ๆ ด้าน แต่แรงผลักดันเริ่มแรกที่จะนำตนเองไปสู่เส้นทางแห่งการต่อสู้ฟันฝ่าได้นั้น คือ ความคาดหวังและความมุ่งมั่นต่อจุดหมายปลายทาง หากย้อนกลับมามองด้านต่าง ๆ ของชีวิตคนเรานั้นจะพบว่าเราต่างก็เคยคาดหวังในเป้าหมายเรื่องต่างๆ มากมาย ความคาดหวังจะเป็นตัวสร้างพลังแห่งความมุ่งมั่นให้เราพร้อมที่จะต่อสู้ฟันฝ่าปัญหาและอุปสรรคนานาเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราตั้งหวังไว้

ไม่นานมานี้ได้มีการคิดค้นแนวคิดทฤษฎีขึ้นมาใหม่ที่ชื่อว่า AQ (Adversity Quotient) หรือ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค โดยศาสตราจารย์ พอล จี สตอลทซ์ (Dr. Paul G. Stoltz) ที่ได้ทำการเก็บข้อมูลสำรวจผู้คนจากทั่วโลกกว่า 500 คน เพื่อหาข้อสรุปว่าบุคคลจะสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ด้วยปัจจัยใดภายในตนเอง ซึ่งข้อค้นพบก็คือ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของบุคคลนั่นเอง(10) แนวคิดนี้มีบางกลุ่มอาจมองว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้นำหรือผู้บริหารเท่านั้น แต่ มัทธรา ธรรมบุศย์ (11) มีความคิดเห็นว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคหรือ A.Q. นั้นมิใช่เรื่องที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารหรือผู้นำเพียงเท่านั้น แต่เป็นเรื่องจำเป็นสำหรับทุกคน เนื่องจากผู้ที่สามารถพัฒนา AQ ได้สูงจะมองเห็นคุณค่าที่มีอยู่ในตัวเองมากขึ้น ทำให้สามารถเจริญเติบโตในหน้าที่การงานและเป็นที่รักของผู้อื่นอีกด้วย

นายแพทย์ ประทักษ์ ลิขิตเลอสรวง (12) ได้แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องนี้ว่า 'ไอคิวและอีคิว (Intelligence and Emotional Quotients) นั้น ต่างเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในด้านของการวัด

ระดับความสามารถทางสติปัญญาและอารมณ์ ทั้ง 2 สิ่งนี้ เป็นการวัดคุณภาพของสมรรถนะบุคคลโดยรวม แต่ในปัจจุบันนี้ไม่เพียงพอที่จะนำมากล่าวสรุปจากการพิจารณา เพราะในความเป็นจริงนั้นความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หรือที่เรียกกันว่า เอคิวนั้น น่าจะเป็นตัวชี้วัดโดยตรง ในการประเมินถึงระดับความสามารถในการดำรงชีวิตในสังคมและความสำเร็จของบุคคล อีกทั้งขณะนี้ ประชาชนในประเทศไทยก็มีแนวโน้มที่จะยึดติดกับสิ่งอำนวยความสะดวก และตัวเทคโนโลยีที่ส่งเสริมความสะดวกสบายในชีวิตประจำวันมากขึ้น จึงทำให้หลายคนขาดทักษะในการแก้ปัญหา ขาดความเข้มแข็งและการไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากที่อาจจะย่างกรายเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเมื่อใดก็ได้

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ มุ่งศึกษาในกลุ่มนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ในชั้นปีที่ 6 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายก่อนสำเร็จการศึกษาเพื่อไปเป็นสัตวแพทย์อย่างเต็มภาคภูมิ ก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่มีความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จของชีวิต ในสายงานด้านการสัตวแพทย์ต่อไป แต่ในโลกแห่งการเรียนรู้ที่แท้จริงนั้นการเริ่มต้นจากก้าวแรกย่อมอาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ ความสำเร็จจึงมีบททดสอบที่จะสร้างเนื้อหาแห่งประสบการณ์ที่สำคัญ เพื่อเสริมทักษะที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิตของบุคคล โดยเฉพาะกับการเรียนของนิสิตนักศึกษาในชั้นปีที่ 6 นี้จะต้องเรียนเชิงฝึกปฏิบัติการอยู่ในคลินิกเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก็อาจทำให้นิสิตนักศึกษาระงับความรู้สึกต่อความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์ของตนเองมากขึ้นกว่าเดิม เพราะอุปสรรคน้อยใหญ่จากการเรียนเชิงปฏิบัติจริงนั้นจะสร้างบทเรียนอันทรงคุณค่า หากนิสิตนักศึกษาสามารถที่จะฟันฝ่าสิ่งต่าง ๆ ที่มาขวางกั้นเป้าหมายสูงสุดของความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์

วิชาชีพสัตวแพทย์ในปัจจุบัน เริ่มกลับมามีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์และสัตว์อีกครั้ง เนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงของโรคที่ติดมาจากสัตว์ สัตวแพทย์หรือผู้ที่เตรียมตัวเป็นสัตวแพทย์ จึงมีส่วนสำคัญต่อการร่วมกันแก้ไขปัญหาสถานการณ์อันเลวร้ายเช่นนี้ การเสี่ยงต่อการติดพาหะโรคร้ายที่มาจากสัตว์สู่มนุษย์ที่สัตวแพทย์มีหน้าที่ที่จะต้องเผชิญ จึงอาจสร้างความกดดันต่อวิชาชีพนี้มาก จากจุดนี้จึงเองเป็นเหตุให้ผู้วิจัยอยากทราบว่าในกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่กำลังเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 ที่ต้องมีการฝึกภาคปฏิบัติคล้ายกับผู้ประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์ อีกทั้งในอนาคตที่ไม่ไกลจากนี้พวกเขาก็จะได้เป็นสัตวแพทย์อย่างเต็มรูปแบบ จะมีความคาดหวังต่อวิชาชีพและความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคเป็นอย่างไร โดยผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะสามารถเป็นส่วนสนับสนุนต่อการวางแผนนโยบายในการพัฒนาผู้เรียนในด้านสัตวแพทยศาสตร์ และหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องจะได้หาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาในตัวบุคลากรที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกนำมาศึกษา ตลอดจนปัจจัยอื่น ๆ ที่น่าจะมีความเกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ต่อการยกระดับคุณภาพทางวิชาชีพสัตวแพทย์สืบไป

คำถามการวิจัย (Research Questions)

1. นิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 ในประเทศไทย มีระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอย่างไร
2. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์ต่อระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 อย่างไร
3. ความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์มีความสัมพันธ์ต่อระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives)

1. เพื่อค้นหาระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตนักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์ที่มีต่อระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 ในประเทศไทยซึ่งประกอบไปด้วย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อตกลงเบื้องต้น (Assumption)

ผู้ที่ได้อาศัยระยะเวลาในการเรียนการสอนอยู่ในคณะสัตวแพทยศาสตร์ มากกว่า 6 ปี และปัจจุบันก็ยังจำเป็นต้องลงทะเบียนศึกษา ทั้งนี้เนื้อหาวิชาที่เป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่อยู่ในหลักสูตรของคณะสัตวแพทยศาสตร์ในระดับชั้นปีที่ 6 ก็ให้หมายรวมอยู่ในกลุ่มของการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นช่วงที่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 6 ต้องทำการฝึกปฏิบัติงานตามสถานที่ต่าง ๆ และการเก็บข้อมูลก็ทำให้สิทธิเต็มที่แก่กลุ่มตัวอย่างในการให้ความร่วมมือ จึงอาจมี Unit และ Item missing ได้บ้าง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์ หมายถึง ความคาดหวังในด้านผลลัพธ์ของการทำงานในวิชาชีพสัตวแพทย์ในอนาคต เป็นความคาดหวังต่อการกระทำหรือสถานการณ์ โดยเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงอนาคตที่ดีหรือเป็นความมุ่งหมายที่พึงปรารถนา เป็นระดับหรือค่าความน่าจะเป็นของสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มุ่งหวัง วัดโดยแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงจากแบบสอบถามความคาดหวังในงานอาชีพของ เอนก สุวรรณบัณฑิต(13) โดยพิจารณาออกเป็น 2 ด้าน คือ ความคาดหวังในวิชาชีพด้านเนื้องาน และความคาดหวังในวิชาชีพด้านระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน

2. ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (Adversity Quotient หรือ AQ) หมายถึง ความสามารถของบุคคล ในการเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรคที่มีต้นเหตุจากด้านสังคม การทำงานและตนเอง ความสามารถดังกล่าวรวมถึงความพากเพียร ความอดทนที่จะเอาชนะต่ออุปสรรค ความยากลำบากโดยไม่ล้มเลิก ซึ่งประเมินจากองค์ประกอบ 4 ด้านตามแนวความคิดของ Stoltz (10) ดังต่อไปนี้

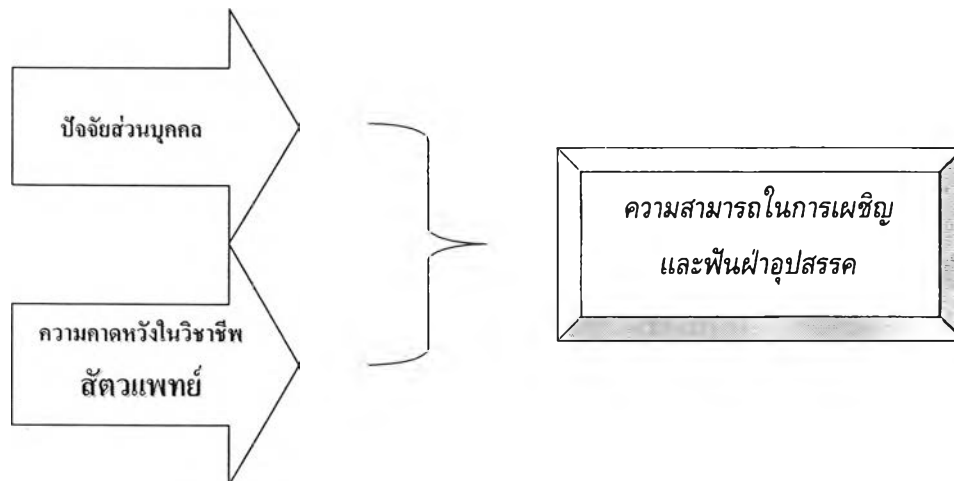
- 2.1 ด้านการควบคุม (Control)
- 2.2 ต้นเหตุและความรับผิดชอบ (Ownership)
- 2.3 การเข้าสู่ปัญหาอย่างมีสติ (Reach)
- 2.4 ความอดทน (Endurance)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคของนิสิตนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ชั้นปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในประเทศไทย
2. ได้ทราบถึงความสำคัญของความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์ที่มีต่อความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคของนิสิตนักศึกษา
3. ได้ทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคของนิสิตนักศึกษา

4. ผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้บริหารบุคลากรที่ประกอบวิชาชีพสัตวแพทย์และกลุ่มอาชีพสาขาอื่น ๆ สำหรับการนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาศักยภาพ เพื่อคุณภาพชีวิตและหน้าที่การทำงานของบุคลากรในหน่วยงาน

7. กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

ปัจจัยส่วนบุคคล

1. เพศ
2. อายุ
3. ศาสนา
4. ภูมิลำเนาที่เติบโต
5. รายได้ต่อเดือนของนิสิตนักศึกษา
6. ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองของนิสิตนักศึกษา
7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดปี 1 – 5 (เกรดเฉลี่ยสะสม)
8. อันดับของการเลือกสอบเข้าคณะสัตวแพทยศาสตร์ของนิสิตนักศึกษา

ความคาดหวังในวิชาชีพสัตวแพทย์

1. ความคาดหวังในวิชาชีพด้านเนื้องาน
2. ความคาดหวังในวิชาชีพด้านระดับคุณภาพชีวิตในการทำงาน